

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Františka Moznera a JUDr. Dany Wänkeovej v trestnej veci proti vyžiadanej osobe **V. Č.**, pre pokračujúci zločin závažnej krádeže vlámaním v rámci zločineckej skupiny podľa § 127, § 128 ods. 2, § 129 číslo 1 a 3, § 130 druhý, tretí a štvrtý prípad rakúskeho Trestného zákonníka a iné na neverejnom zasadnutí konanom 28. marca 2017 v Bratislave o sťažnosti vyžiadanej osoby **V. Č.** proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 27. októbra 2016, sp. zn. 3Ntc/14/2015, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť vyžiadanej osoby **V. Č.** **sa zamietá.**

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 27. októbra 2016, sp. zn. 3Ntc/14/2015, podľa § 22 ods. 1 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o EZR“) rozhodol, že sa vykoná európsky zatýkací rozkaz vydaný Štátnym zastupiteľstvom Wiener Neustadt, Rakúska republika, 12. júna 2015, sp. zn. 8St 156/15d, na občana Slovenskej republiky **V. Č.** na účely jeho trestného stíhania pre pokračujúci zločin závažnej krádeže vlámaním v rámci zločineckej skupiny podľa § 127, § 128 ods. 2, § 129 číslo 1 a 3, § 130 druhý, tretí a štvrtý prípad rakúskeho Trestného zákonníka, sčasti v štádiu pokusu podľa § 15 rakúskeho Trestného zákonníka (bod A.), pre prečin zatajovania listín podľa § 299 ods. 1 (správne § 229, pozn.) rakúskeho Trestného zákonníka (bod B.) a pre prečin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 278 ods. 1 rakúskeho Trestného zákonníka (bod C.), ktorých sa mal dopustiť spoločne s **J. K.** a **M. I.** v podstate tak, že po

vypáčení uzamykania vozidla a manipulácii s imobilizérom 29. augusta 2014 v nočných hodinách v obci Maria Enzersdorf mal:

A. odcudziť osobné motorové vozidlo značky VW Sharan, evidenčné číslo W., čím mal spôsobiť spoločnosti S. škodu vo výške 10 000,- eur,

odcudziť osobné motorové vozidlo značky Škoda Fabia 6Y, evidenčné číslo V., čím mal spôsobiť D. T. škodu vo výške 11 000,- eur,

odcudziť osobné motorové vozidlo značky Škoda Octavia, evidenčné číslo M., čím mal spôsobiť A.. M. škodu vo výške 4 200,- eur,

odcudziť osobné motorové vozidlo značky VW Golf GTI, evidenčné číslo M., čím mal spôsobiť M. Z. škodu vo výške 22 500,- eur,

sa pokúsiť odcudziť osobné motorové vozidlo značky VW Sharan, evidenčné číslo W., čím mal spôsobiť spoločnosti B. škodu vo výške 8 000,- eur,

B. pri niektorých čiastkových útokoch bodu A. odcudziť tabuľky s evidenčným číslom týchto osobných motorových vozidiel,

C. byť v období od apríla 2014 do októbra 2014 členom zločineckej skupiny, ktorá mala byť spoločne s J. K., M. I. a ďalším nezisteným páchatelom zameraná na sústavné páchanie krádeží vozidiel v Rakúskej republike a v rámci nej mali spáchať vyššie uvedené trestné činy.

Zároveň krajský súd podľa § 29 ods. 1 zákona o EZR rozhodol, že realizácia tohto rozhodnutia sa odkladá do právoplatného skončenia trestného konania vo veci vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 2Pp/39/2013 o neosvedčení odsúdeného v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia a vykonaní zvyšku trestu v zmysle § 68 ods. 2 Tr. zák., vrátane výkonu prípadného nepodmieneného trestu odňatia slobody alebo do podmieneného prepustenia z výkonu tohto trestu odňatia slobody.

Proti tomuto uzneseniu, ktoré bolo doručené V. Č. 7. marca 2017 a jeho obhajcovi 21. novembra 2016, podala vyžiadaná osoba 9. marca 2017 sťažnosť zo všetkých dôvodov uvedených v § 23 ods. 1 zákona o EZR, ktoré ale bližšie nekonkretizovala.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako nadriadený súd preskúmal na podklade vyššie uvedenej sťažnosti, ktorá bola podaná oprávnenou osobou včas, podľa § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Tr. por. správnosť výroku napadnutého uznesenia o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako i konanie predchádzajúce tomuto výroku a zistil, že sťažnosť vyžiadanej osoby V. Č. nie je dôvodná.

V prvom rade treba k veci uviesť, že v súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie platí, že zásada vzájomného uznávania, ktorá predstavuje „základný kameň“ súdnej spolupráce, znamená, že členské štáty Európskej únie sú v zásade povinné vyhovieť európskemu zatýkaciemu rozkazu a odmietnuť vykonať ho môžu len v stanovených prípadoch, ktorých úplný výpočet je v podmienkach Slovenskej republiky uvedený v § 23 ods. 1 až 3 zákona o EZR (pozri napr. rozsudky Súdneho dvora Európskej únie Lanigan, C-237/15 PPU; West, C-192/12 PPU; Melloni, C-399/11).

Tomu zodpovedá aj slovenská vnútroštátna právna úprava, ktorá oprávňuje vyžiadajú osobu podať sťažnosť proti rozhodnutiu o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu, t. j. proti rozhodnutiu o tom, či sa európsky zatýkací rozkaz vykoná alebo nevykoná, len pre niektorý z obligatórnych dôvodov odmietnutia jeho vykonania uvedených v § 23 ods. 1 zákona o EZR (§ 22 ods. 7 zákona o EZR). Preskúmajúc predloženú vec v tomto rozsahu dospel aj sťažnostný súd k záveru, že dôvody pre povinné odmietnutie vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu nie sú v posudzovanej veci dané.

K tomu je potrebné najskôr uviesť, že hoci prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého uznesenia konštatuje splnenie podmienky obojstrannej trestnosti, jej skúmanie nebolo v tejto veci vôbec namieste. Za trestné činy, pre ktoré sa žiada o vydanie, totiž možno v štáte pôvodu uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby až desať rokov, pričom príslušný justičný orgán tieto trestné činy zároveň označil ich priradením ku kategóriám uvedeným v § 4 ods. 4 písm. a), písm. aa) zákona o EZR ako účasť na zločinnom spolčení a obchodovanie s odcudzenými vozidlami. V zmysle § 4 ods. 3 zákona

o EZR tak vykonávajúci justičný orgán pri rozhodovaní o výkone predmetného európskeho zatýkacieho rozkazu neskúma, či ide o trestné činy aj podľa jeho práva a teda v posudzovanej veci nie je daný dôvod odmietnutia podľa § 23 ods. 1 písm. d) zákona o EZR. Najvyšší súd pritom neprihliadol na priradenie týchto trestných činov aj ku kategórii „organizovaná krádež alebo ozbrojená lúpež“, ktorá nezodpovedá žiadnej kategórii trestných činov uvedených v zákone o EZR. V § 4 ods. 4 písm. r) tohto zákona je totiž uvedená „organizovaná alebo ozbrojená lúpež“, čo zodpovedá nielen slovenskej jazykovej verzii Rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13 júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi, ale napríklad i jeho anglickej („organised or armed robbery“) a českej („organizovaná nebo ozbrojená loupež“) jazykovej verzii (čl. 2 ods. 2).

Pokiaľ ide o prečin zatajovania listín podľa § 229 ods. 1 rakúskeho Trestného zákonníka, ktorého ekvivalent slovenský Trestný zákon nepozná a ktorého podstata spočíva v tom, že vyžiadaná osoba mala pri niektorých čiastkových útokoch uvedených v bode A. odcudziť aj tabuľky s evidenčným číslom odcudzených osobných motorových vozidiel tak, že ich mala previezť spolu z vozidlami do zahraničia, je rozhodujúce to, že nejde o samostatný skutok, ale toto konanie je súčasťou skutku popísaného v bode A., ktorý bol označený priradením ku kategórii trestných činov obchodovanie s odcudzenými vozidlami. Takéto označenie sa totiž týka vždy skutku (činu) a nie jeho právnej kvalifikácie. Z tohto pohľadu je potom nepodstatné, že predmetný skutok (justičným orgánom štátu pôvodu vzhľadom na jeho výrokovú kultúru formálne rozdelený) je v jednočinnom súbehu kvalifikovaný aj ako trestný čin, ktorý nepatrí do žiadnej z kategórií trestných činov uvedených v § 4 ods. 4 zákona o EZR.

Ďalej treba poukázať na to, že aj keď je podľa § 4 Tr. zák. daná právomoc slovenských orgánov na trestné stíhanie predmetných skutkov (činov), v Slovenskej republike nebola udelená amnestia, ktorá by sa na tieto trestné činy vzťahovala. Súčasne už len so zreteľom na škodu, ktorá mala byť krádežou motorových vozidiel spôsobená (55 700,- eur), a tomu zodpovedajúcu právnu kvalifikáciu takéhoto skutku podľa slovenského práva ako zločinu krádeže podľa § 212 ods. 4 písm. a) Tr. zák., za ktorý možno uložiť trest odňatia slobody na tri až desať rokov, pričom za zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. možno uložiť trest odňatia slobody na päť až desať rokov, nie je trestné stíhanie vyžadanej osoby podľa právneho poriadku Slovenskej republiky

premlčané, keďže v prípade týchto trestných činov je premlčacia doba dvadsať rokov [§ 87 ods. 1 písm. b) Tr. zák.]. Je teda zrejmé, že v posudzovanej veci nie sú dané ani dôvody odmietnutia podľa § 23 ods. 1 písm. a) a písm. e) zákona o EZR.

Z predloženého spisového materiálu napokon nevyplýva, aby konanie vedené v niektorom členskom štáte proti vyžiadanej osobe, ktorá je so zreteľom na jej vek trestne zodpovedná aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, pre ten istý skutok právoplatne skončilo odsudzujúcim rozsudkom, ktorý bol už vykonaný, v súčasnosti sa vykonáva, alebo už nemôže byť vykonaný podľa právnych predpisov členského štátu, v ktorom bol vynesený. V posudzovanej veci tak neprichádza do úvahy ani odmietnutie vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 23 ods. 1 písm. b) a písm. c) zákona o EZR.

Nakoniec vo vzťahu k dôvodu odmietnutia podľa § 23 ods. 1 písm. f) zákona o EZR treba uviesť, že ten prichádza do úvahy iba pri európskom zatýkacom rozkaze vydanom na účel vykonania už uloženého trestu odňatia slobody, čo nie je prípad sťažovateľa.

Tieto dôvody viedli najvyšší súd k tomu, že sťažnosť vyžiadanej osoby V. Č. ako nedôvodnú zamietol. Pre úplnosť však považuje za potrebné dodať, že preskúmaním predloženého spisu a po jeho doplnení zistil, že okrem trestného konania vedeného na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 2Pp/39/2013, ktoré medzičasom právoplatne skončilo uznesením tohto súdu z 3. novembra 2016, ktorým bolo vyslovené, že menovaný sa v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody neosvedčil a zvyšok tohto trestu vo výmere štyri mesiace a dvadsaťtri dní vykoná, je proti vyžiadanej osobe aktuálne vedené trestné stíhanie aj na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 4T/27/2017 pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. b), ods. 4 písm. b) Tr. zák. spáchaný formou spolupáchateľstva v jednočinnom súbehu s prečinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák.

Ešte pred realizáciou vydania V. Č. tak bude musieť krajský súd zvážiť jeho odklad podľa § 29 ods. 1 zákona o EZR aj vo vzťahu k jeho novému trestnému stíhaniu. Najvyšší súd nemohol v tomto smere sám rozhodnúť, keďže proti oddeliteľnému výroku o odklade realizácie vydania vyžiadaná osoba nielenže nepodala sťažnosť, ale zákon o EZR sťažnosť proti takémuto rozhodnutiu ani nepripúšťa. Vzhľadom na právoplatné rozhodnutie o vykonaní

európskeho zatýkacieho rozkazu sa bude musieť krajský súd vysporiadať aj s otázkou vydávacej väzby, ktorá v tomto štádiu konania už nie je podmienená návrhom prokurátora (§ 16 ods. 2, § 17 ods. 1 zákona o EZR).

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.

V Bratislave 28. marca 2017

JUDr. Peter P a l u d a, v. r.
predseda senátu

Vypracoval: JUDr. František Mozner

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Lucia Gočálová